

Soms is 't scheerschuim op

VOETBALTRAINER HARRY SUVEE OVER DE DOOD VAN ZIJN VROUW

Harry Suvee, trainer van de zaterdagtak van Hercules, heeft een zwaar jaar achter de rug. Vorig jaar zomer verloor de oefenmeester zijn vrouw Sonja aan lever- en botkanker. In een openhartig gesprek blikt hij terug op de meest donkere episode uit zijn leven. „Ik probeer de toekomst zo rooskleurig mogelijk te zien.”

STAN BOS

Op blote voeten en met een gebruid hoofd heet Harry Suvee zijn bezoek welkom. Een dag eerder keerde hij terug uit Spanje. Vijf weken verbleef hij in Salou om bij te komen van een emotioneel zwaar jaar. Voor de eerste keer was hij er tijdens de zomervakantie zonder zijn vrouw Sonja, die hem vorig jaar juli op slechts 56-jarige leeftijd ontviel. In september strooiden ze haar as uit, vlakbij de camping waar ze al dertig jaar kwamen. „De eerste week was heftig. Toen ik voor het eerst het zeewater inliep waar we haar as hebben verstrooid, had ik het heel moeilijk.”

Op het verzoek van zijn kinderen werd zijn vrouw verstrooid in Salou, de Spaanse badplaats waar ze zo graag kwamen. „Moet pa dan nee zeggen als zijn kinderen dat vragen,” stelt hij retorisch. „Ik stond er voor honderd procent achter. Dit was haar plek. We kennen zoveel mensen daar; Nederlanders, Spanjaarden, Denen en de eigenaar. Het is een fantastische omgeving. We gingen er elk jaar naartoe en dat blijft zo. Het was heel vreemd om daar nu zonder mijn vrouw naartoe te gaan.”

Suvee (60) praat bewonderenswaardig rustig over die donkere episode uit zijn leven. Niet dat hij nooit meer aan zijn vrouw denkt. Sterker nog, er gaat geen dag voorbij dat Sonja niet in zijn gedachten is. Aan het alleen wonen, kan hij maar niet wennen. „Ik kon helemaal niets in het huishouden, alles was altijd geregeld. Nu gebeurt het wel eens dat ik in de badkamer sta, me wil scheren en denk: potverdomme, het scheerschuim is op.”

Juist in Salou, de plek waar Suvee en zijn vrouw zoveel mooie momenten kenden, begon elf jaar geleden de ellende. Sonja Suvee ontdekte een knobbeltje in haar borst en zat in een mum van tijd in het ziekenhuis. Een dag nadat er foto's waren gemaakt, rinkelde de telefoon en kreeg zijn vrouw het verzoek dezelfde dag langs te komen. „Toen wist ik dat er iets niet goed zat. Het knobbeltje moest eruit. De artsen zeiden dat ze over een paar maanden zou worden geopereerd, maar mijn vrouw zei dat het sneller moest. Dat gebeurde.”

Na de operatie bleek dat het gezwel kwaadaardig was. Ook de lymfeklieren van Sonja waren aangeast. Oncoloog Van der Griend van het Diaconessen-ziekenhuis in Utrecht, waar Harry en Sonja Suvee een goede band mee kregen, meldde dat er vier zware chemokuren en veertig bestralingen nodig

Harry Suvee met een foto van zijn overleden vrouw Sonja. FOTO MARNIX SCHMIDT

waren om het gezwel te bestrijden. „We moesten een paar keer terugkomen voor controle. Maar op de dag dat mijn vrouw genezen zou worden verklaard, vijf jaar later, hoorden we dat er lever- en botkanker bij haar was geconstateerd.”

Op dat moment stortte hun leven opnieuw in. Al bleef Sonja vechten, tot bewondering van haar man. „Ze was zo strijdvaardig, maar toen ik hoorde dat ze ook lever- en botkanker had, dacht ik: nu is het binnen een paar maanden voorbij.” Toch hield Sonja het lang vol, ondanks een nieuwe reeks aan bestralingen en de pijn die daarmee ging gepaard. Vorig jaar ging het plotseling hard achteruit. „Mijn vrouw had

Harry Suvee

‘Ik probeer de toekomst zo rooskleurig mogelijk te zien’

toen nog maar één wens: met het hele gezin en haar lievelingsnicht nog één keer naar Spanje. Eigenlijk kon ze dat niet aan en dat werd ook tegen mijn vrouw gezegd. Dat zorgde voor een hoop geschreeuw en gebrul. Daarop kreeg ik het verzoek van de oncoloog of ik me op

die vrijdagochtend bij hem wilde melden.”

In dat gesprek, waar de nicht van Sonja en verpleegster Annemiek, die voor het echtpaar Suvee een steun en toeverlaat was, ook bij aanwezig waren, zei de oncoloog. „Als ze het wil, dan probeer ik er alles aan te doen om haar lichamelijk zover te krijgen.” Na veel misen en maren kreeg Sonja toestemming naar Salou te reizen. De eerste nacht ging het mis. Sonja wekte Harry om half twee. Ze was angstig en wilde naar huis, het liefst direct.

De volgende dag vlogen Harry en Sonja terug naar Nederland. Al snel werd ze opgenomen in het ziekenhuis. De oncoloog kwam al snel met

de boodschap dat hij niets meer voor haar kon doen. Suvee vroeg hem wel zijn vrouw in leven te houden, zodat zijn kinderen hun moeder nog even konden zien. Op dinsdag 5 juli arriveerden de kinderen in Nederland en zaten om kwart over elf aan hun moeders bed, 's avonds overleed ze. „Voor haar was dat echt het beste, maar op dat moment was het besef bij mij niet groot.”

Een zwaar jaar volgde. „Maar ik ben niet zielig, want er zijn honderdduizenden mensen die dit overkomt. Een paar maanden geleden werd ik opa van een kleinzoon, die de naam Sanjo kreeg. Dat vond ik heel bijzonder, want als je de a en o omdraait, krijg je Sonja. Ik vind het jammer dat zij dat niet meer mocht meemaken.” Ook komend seizoen staat Suvee voor de zaterdagselectie van Hercules. Daardoor zit hij niet zeven avonden in de week thuis. „De muren zeggen namelijk niets terug. Ik heb veel steun gekregen. Ook van Hans van Breukelen, die zijn vrouw ook verloor, en Koos van Tamelen met wie ik goede gesprekken had toen hij nog hoofd jeugdopleidingen was bij FC Utrecht. De ene dag gaat het beter dan de andere. Mijn kleinzoon is mijn uitlaatklep en er is er nog één op komst. Dat vind ik fantastisch. Ik probeer de toekomst zo rooskleurig mogelijk te zien.”

‘Veel talent in jeugd FC Utrecht’

Zestien jaar was Harry Suvee actief voor FC Utrecht. Eerst zeven jaar als speler, daarna negen als jeugdtrainer. De huidige trainer van de zaterdagtak van Hercules vindt het spijtig te moeten constateren dat FC Utrecht sportief en financieel is afgeleden. „We waren natuurlijk erg verwend met Europees voetbal. We hadden een fantastisch elftal met jongens als Michel Vorm, Kevin Strootman, Dries Mertens en

Ricky van Wolfswinkel. De 4-0 overwinning op Celtic was geweldig. Alleen dat Europese avontuur kostte kracht en punten in de competitie. Vorig jaar werd zestig procent van het elftal verkocht. Dat waren niet de minsten. Probeer daar maar eens goede vervangers voor te vinden. De club was niet gelukkig met de aankoop van die Zweedse jongens. Dat er zoveel jongens zijn verkocht, was de doodsteek. Er

waren ook nog eens veel blessures. De jeugd is erg getalenteerd, maar op eredivisieniveau gelden er andere wetten. De toekomst? Feyenoord was ook zo goed als failliet, maar die jonge jongens ontwikkelden zich fantastisch. Dat kan bij FC Utrecht ook gebeuren. Er is veel talent. Aan Europees voetbal hoeft FC Utrecht komend seizoen nog niet te denken, maar misschien plaatsing voor de play-offs.”